

Вяра

12.01 по еретическия, †30 декември по църковния календар - Света мъченица Анисия Девица. Свети мъченик Филетер. Свети преподобни Зотик Сиротокърмител

Страдание на света мъченица Анисия Девица († 298 г.)

*Света мъченица Анисия Солунска.
Фрагмент от миниатюра в стара
ромейска минологията Константинопол*

При царуването на нечестивия император Максимиан , в славния град Солун, живеела една девойка на име Анисия, дъщеря на богати родители християни, които я възпитали в страх Божий, така че по добродетели тя растяла по-бързо, отколкото на години, понеже родителите я кърмели повече с истините на вярата и на благочестието, отколкото с мляко. Щом минали младенческите години и Анисия пораснала, родителите ѝ старателно я обучили на цялата книжна мъдрост. Надарена с разум, Анисия бързо и лесно усвоявяла всичко и проявявала на дело достойни за учението плодове. Изпълнена с Дух Божий, тя притежавала истински ангелски

нрав, а лицето ѝ светело с несравнима красота. По това време тя рядко излизала от къщи и скривайки в горницата своята красота, често си казвала с прискърбие:

- О, колко измамен е животът на младостта, погубваща едни и погубвана от други! Добра е старостта, но, горко ми! Продължителността на времето ме изпълва със скръб, защото ще се наложи да я чакам дълги години, дълги години ме делят от небето!

И Анисия никога не преставала да призовава на помощ Христа, прекланяйки колене и проливайки обилни сълзи на земята. Когато родителите ѝ отишли при Господа и тя станала наследничка на бащиното имущество, започнала да размишлява какво да прави с богатството си. Защото родителите ѝ били събрали огромни съкровища сребро и злато, обширни имоти, грамадни стада, безброй роби и робини, скъпи копринени и златотъкани дрехи, златни съдове, украсени с бисери и скъпоценни камъни и сияещи с великолепието си. Като видяла всичко това, света Анисия казала:

- Как да се спася сред толкова земни богатства? Как да настъпя главата на древната змия - дявола, и да преодолее силата му? Но аз зная какво да сторя: против змията ще употребя змийска хитрост. Както тя ежегодно се обновява, събличайки старата кожа от себе си, така и аз ще се избавя от богатствата си. Защото те нанасят голяма вреда на употребяващите ги за зло и поразяват с неизцерима отрова всички, които ги събират, а скъперниците и немилостивите свързват с оковите и мрежите си. Притежаването на имоти приучва към гняв и трупа богатство с измама и с несправедна мярка, скъпите дрехи научават на тщеславно поведение и въвличат в грях; златните верижки и огърлици заставят главата да се повдига горделиво, защото желаят хората да ги видят и да ги похвалят. И така, ето как ще постъпя с тях: ще

бъда тяхна естествена господарка, преди те да получат неестествено господство над мен. Ще стана наистина тяхна господарка и ще ги изразходя за благо, като заедно с това ще избегна поражданите от тях изкушения. Ще намеря за тях надеждна охрана: ще ги вложа като в съкровищница, в домовете на вдовиците, сирачетата и сиромасите. И верен е поръчителят ми, Господ, Който ще ми въздаде не двойно, а стократно, и ще ме направи участничка във вечния живот. Ще раздам всичко, за да получа всичко в цялост, умножено по сто, и като го раздам, ще взема кръста Христов. Защото тогава ще ми бъде по-лесно да последвам Христа, като оставя земното на земята, за да живея с ангелите на небесата. По-добре да избегна пагубния и нечист живот и да възжелая непреходен живот и духовни подвизи. Ще заменя временното за вечно: ще почета нетленния брак, ще пребъдвам в целомъдрие и ще съхраня за Създателя тялото си чисто. Сега е време за търговия, докато има тържище. Нека гоненията и преследванията да ми изходатайстват награда на небесата. Нека мъчителите и мъките да ми открият достъп до райските утехи; а раните и тъмницата нека ме въведат в Христовия чертог. Защото не само мъжете получават въздаяния, но и жените се сподобяват с венци.

Така говорела тя в себе си и се молела през сълзи:

- Господи, Иисусе Христе! Светлина моя! Източниче на безсмъртието! Корен на нетлението, неизказано заченат в девствена утроба и след рождеството съхранил девството на Пречистата Си Майка! Благослови Господи, направи така, че и аз да вляза в лика на девствениците и да не бъда отлъчена от Твоя чертог! Включи ме в числото на мъдрите девици и ме сподоби да Те посрещна с неугасим светилник, да стана причастничка на Твоята слава, като свърша непорочно подвига си!

Като се помолила така, света Анисия веднага продала цялото

си имущество и при това не на тази цена, която то струвало, и не по този начин, както това става обикновено при пазарните покупки-продажби. Защото тя казвала на купувача:

- Знай, че продаваните вещи принадлежат на бедните и сиромасите. Затова определи справедлива цена, за да получиш заедно с вещта и въздаяние, защото Господ е праведен и обича правдата, и въздава по правда.

Когато било продадено цялото имущество, тя започнала да раздава придобитите пари на бедните и на страдащите затворници. Като влизала сама във всички тъмници, светицата не само давала на затворниците всичко нужно, но и собственоръчно им служела, и особено на тези, които след много мъчения и рани не могли да се обслужват сами. Такива тя лекувала, като ги мажела с мехлеми и като превързвала раните ми, утешавала скърбящите, посещавала лежащо болните и им помагала чрез богатството си. Обикаляла площади и улици и с щедра ръка давала обилна помощ на всички бедни и болни, лежащи на сметището, които намирала. При това тя си казвала:

- Няма да търся утехи и наслади в богатствата, които в деня на съда не ще се сравнят дори с капка вода.

А когато изразхождала всичко до последната монета, без да остави нищо за себе си, тя се затворила в една горница и с труда на ръцете си започнала да добива необходимата за тялото храна, като с пот на лицето си ядяла хляба си, следвайки словата на апостола: “който не иска да се труди, не бива и да яде”, понеже християните трябва да се хранят от труда на ръцете си. Подвизавайки се в молитви и пост, тя живеела подобно на безплътна. Като привикнала към подвизите и към суровия живот, тя прекарвала дните си в трудове и в

четене на божествени книги, а нощите - в псалмопения и молитви. За легло служела земята, вместо мека постелка имала само една тръстикова рогозка, вместо топли одеяла - скъсани дрипи. Спяла съвсем малко, защото си казвала:

- За мен не е безопасно да спя, когато врагът ми бодърства.

При това светицата проливала обилни сълзи и въздишките били по-многобройни от думите, излизащи от устата. Тя била обзета до такава степен от Божествената любов, че когато прекланяла колене за молитва, се струвало, че пада в нозете на Спасителя и ги целува, и с косите си изтрива праха от нозете Господни. У нея имало непрестанно желание да се освободи от връзките на тялото и да живее с Христа. И тя, молейки се, се удряла в гърдите и казвала:

- Всемогъщи Господи, Боже, Отче на Единородния Твой Син Иисус Христос, нашия Господ и Бог, и Спасител, Седящ на престола на Твоята слава! Ти, Комуто служат хиляди по хиляди архангели и Комуто предстоят десетки хиляди по десетки хиляди подчиняващи се на повелението Ти престоли, господства, начала и власти, Когото хвалят херувимите и непрестанно славословят серафимите, пеейки трисветата песен! Ти, Който Си потопил в адските бездни надигналите се против Тебе духове и си свързал с неразрушими окови лишилата се от Твоята благодат змия, като си низвергнал престола ѝ на земята, лишил си я от небесно служение и от блажен живот и с позора на кръста си потъпкал гордостта ѝ! Ти, Който си ни пратил от непорочните Си недра Бога Слово, предвечния Спасител на душите ни, роден от Светия Дух и от Дева Мария и чрез Него си подирил погиналото, утвърдил си немощното и си изцерил съкрушеното! Тебе призовавам от цялото си сърце аз, смирената и грешна Твоя рабиня. Ти, Който знаеш мислите на всеки човек и си разпалил в сърцето

ми гореща любов към Теб, ела и спаси мен, недостойната Твоя рабиня, защото Теб желая, Тебе търся и към Теб се прилепям с цялата си сила. Господи, Сине Божий, приеми молитвата ми, която Ти принасям със сърце съкрушено и с дух смирен. Иисусе Христе, не презирай мен, за която си бил прикован към кръста, удрян по страните, за която си пил жлъчка с оцет, вкусил си горчива смърт, а на третия ден си възкръснал от мъртвите, възнесъл си се на небесата и седиш отдясно на Отца; не ме посрамвай и не ме отхвърляй от числото на рабините Си, но ме сподоби с християнска кончина, по образа на Твоя свят кръст! Направи ме участничка в Твоите страдания, за да бъда достойна да се явя пред лицето Ти. Запази ме вярна на Теб! “От Твоя страх трепери плътта ми и от Твоите съдби се боя”; “Отвърни очите ми да не виждам суета”, но ги отвори, моля Те, за да “видя чудесата на Твоя закон”. На Тебе съм предадена още от утробата на майка ми, Ти си моят Господ!

“Баща ми и майка ми ме оставиха”, но Ти, Господи, ме прие. Направи прави пътищата ми, за да не се изпълни със срам рабинята Ти, но “покажи ми личби за добро” и изпълни молбата ми, защото “пред Тебе са всичките ми желания, и моята въздишка не е скрита от Тебе”. И още Те моля, Боже мой, помогни ми да не се намери грях в мен, Твоята рабиня; защото Ти се принасям в жертва. Приеми ме като всесъжение на овце и телци, и като десетки хиляди угоени агнета; да бъде жертвата ми благоугодна пред Теб. И ме сподоби да последвам Твоя непорочен Агнец, Иисуса Христа, с Когото да бъде и на Теб, и на Светия Дух, слава, чест и сила във вечни векове, амин.

Като се помолила така, света Анисия станала и се осенила с кръстното знамение. Лукавият враг на човешкото спасение видял всичко това и не могъл да понесе нейния ангелски и небесен живот. Той я виждал вече пребиваваща духом на

небесата и желаеща от цялото си сърце да пострада за Христа, скърцал със зъби срещу нея и се опитвал да разклати и да събори горницата, но като я виждал оградена отвсякъде с кръстното знамение, бягал, като че прогонен от невидими удари. **Понякога обаче му се удавало да внуши на светицата леност и униние.** Но тя незабавно съкрушавала коварството му, като се ограждала с непрестанна молитва като със стена. И врагът на истината скърбял и си казал:

- Горко на мен, окаения! Увлякох след себе си ангели от небесата, покорих мнозина силни, а сега юношите и девойките ми се смеят. Те обичат смъртта повече от живота и увенчани от нея тичат към небесата, и ми оставят този свят пуст. Утешаваше ме кръвта на убиваните мъченици, но тяхната вяра и подвижите, и проповедта им промениха цели градове и народи. Храмовете ми се разрушават, оракулите замлъкват, жертвениците се преобръщат, жреците, които по-рано се веселяха, сега изпадат в униние. За моя погибел, навсякъде кръстът е издигнат нависоко и царството ми е в упадък, защото тези, които се радват в мъките, са страшни в гробовете; те ме изгарят, бият и прогонват отвсякъде; а това, което бях изобретил против тях, се обърна срещу мен, за да направи още по-горчива бедата ми. Но аз знам какво да сторя с тях: изнамерих нова хитрост.

И врагът измислил следното: желаейки да погребее в праха на забравата славата на светите мъченици, за да не си спомнят за тях следващите поколения, да направи неизвестни подвижите им и да ги лиши от описание, завистникът устроил така, че християните били избивани навсякъде без съд и присъда, и вече не от царе и военачалници, а от най-обикновени и последни в обществото хора. Всезлобният враг не разбирал, че Бог изисква не думи, а само добро произволение.

След като погубил огромно множество християни, Максимиан, подучен от дявола, се престорил, че уж бил изнемогнал. Като се опил до насита с кръвта на невинните, той се уподобил на кръвожаден звяр, който, когато вече се насити с месо и не иска повече да яде, изглежда, че уж е кротък и пренебрегва минаващите покрай него животни. Така и този нечестив мъчител, като получил отвращение към убийството, се престорил на кротък. Той казал:

- Християните са недостойни за това, да ги умъртвяват пред царските очи. Каква нужда има да бъдат разпитвани и съдени и да се записват думите и деянията им? Защото тези официални съдебни актове и решения ще се четат и ще се предават от поколение на поколение от тези, които изповядват същата християнска вяра, и след това паметта им ще се празнува во веки. А защо да не се разпореда да ги колят като животни, без разпити и съдебни актове, така че и смъртта им ще бъде неизвестна, и паметта за тях ще заглъхне в мълчание?

Като взел такова решение, нечестивият цар веднага издал всеобща заповед, според която всеки желаещ можел без страх да убива християни, като не се опасява нито от съд, нито от наказание за убийството. И започнали да избиват безброй християни ежедневно и във всички страни и градове и села, на площадите и по пътищата. Всеки, който срещнел вярващ, веднага щом узнавал, че е християнин, в същия час, без да казва нито дума, го удрял с нещо или го пронизвал с нож, или го посичал с меч или с някакво друго попаднало в ръцете му оръдие, или го убивал като звяр с камък или тояга, така че се изпълнили словата на Писанието: "Заради Тебе ни затриват всеки ден, смятат ни за овци, обречени на клане".

В това жестоко за християните време света Анисия, горяща в сърцето си от желание да умре за Христа, излязла веднъж от горницата си, подбуждана духом, и възнамерявала да отиде в

храма Господен. Като влязла през така наречените Касандриотийски врати, тя чула шум сред народа. В този ден нечестивите празнували празник на слънцето и принасяли нечистите си жертви. И ето, един от царските войници, вървящ насреща, като видял прекрасната девица света Анисия, я спрял, подучен от самия дявол, и казал:

- Девойко, спри и ми кажи къде отиваш!

Като видяла безсрамието и дързостта му и предполагайки, че това е вражеско изкушение, тя пред очите му се оградила с кръстното знамение. Но воинът не се засрашил от целомъдреното мълчание на девицата, а като го счел за безчестие за себе си и за израз на презрение, той, подобно на звяр, я хванал, както вълк хваща овца, защото наистина бил по-жесток от звяр, и със страшен глас я запитал: коя е и откъде идва? Като желала да се освободи от ръцете му и от дръзките му, устремени върху нея очи, агницата Христова се опитала да се избави от него чрез кротък отговор и казала:

- Аз съм рабиня Христова и отивам в църквата.

Но безсрамният воин, подбуждан от намиращите се в него бесове, възразил:

- Няма да те пусна, а ще те заведа на мястото, където се принасят жертви на нашите богове, защото днес ние почитаме с празник слънцето.

Като казал това, той се опитал насила да свали кърпата от главата ѝ, желаейки напълно да открие лицето, но тя мъжествено му се съпротивила и не му позволила да ѝ открие главата, но го заплюла в лицето и произнесла:

- Дяволе, да ти забрани моят Господ Иисус Христос!

Тогава воинът, като не понесъл името Христово, извадил

меча си и я пронизал. Светата дева паднала на земята и заедно с изливащата се кръв предала святата си душа в ръцете на Христа, своя Бог, Когото обичала и за Когото усърдно желаела да умре през всичките дни на живота си.

Минувачите, които видели това, наобиколили вече мъртвата и лежаща в кръв девица, и едни оплаквали младите години и жестоката кончина, а други роптаели срещу безбожния цар, издал такъв суров закон, за да погубва невинни хора.

Неколцина от вярващите взели честните мощи и като ги почистили и привели в порядък, ги погребали на два километра от Касандриотийските врати, от лявата страна на народния път. Впоследствие над гроба на света Анисия бил построен молитвен дом. Това станало във времената, когато на земята владичествал Максимиан, в безкрайното царуване над вярващите на нашия Господ Иисус Христос, Комуто с Отца и Светия Дух чест и слава, сега и винаги, и във вечни векове. Амин.

Тропарь мученице Анисии Солунской, глас 4

Агница Твоя, Иису́се, Ани́сия,/ зовет ве́лиим гла́сом:/ Тебе́,
Женише́ мой, люблю́,/ и Тебе́ и́щущи страда́льчествую,/ и
сраспина́юся и спогреба́юся креще́нию Твоему́,/ и стражду́
Тебе́ ра́ди,/ я́ко да ца́рствую в Тебе́, и умира́ю за Тя,/ да и живу́
с Тобо́ю,/ но я́ко же́ртву непоро́чную приими́ мя с любо́вию
поже́ршуюся Тебе́. / Тоя́ моли́твами,// я́ко ми́лостив, спаси́
ду́ши на́ша.

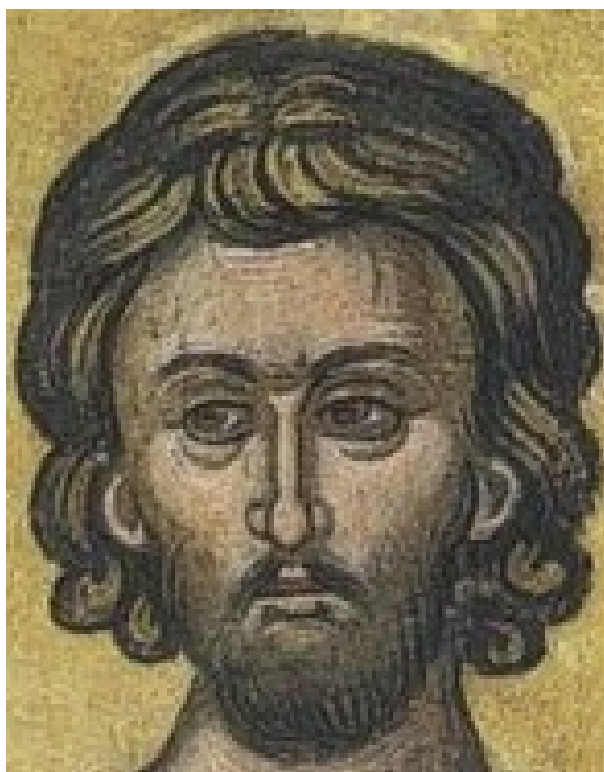
Перевод: Агница Твоя, Иисусе, Анисия взывает
громогласно: «Тебя, Жених мой, люблю, и, Тебя ища,
страдаю, и распинаюсь и погребаясь с Тобою в Твоем
крещении, и терплю муки за Тебя, да царствую в Тебе, и
умираю за Тебя, чтобы и жить с Тобою; но, прими меня как
жертву непорочную, с любовью принесенную Тебе!» По
ходатайствам ее, как Милостивый, спаси души наши.

Кондак мученице Анисии Солунской, глас 4

Наста́ светоно́сный день чуде́сных по́двиг твои́х,
страстоте́рпице пресла́вная,/ днесь Бо́жия честна́я Це́рковь
пра́зднует и созыва́ет вопи́ти тебе́:// ра́дуйся, де́во му́ченице
Ани́сие всеблаже́нная.

Перевод: *Настал светносный день чудесных подвигов твоих, мученица прославляемая, сегодня Божия святая Церковь празднует и собирает всех взывать к тебе: «Радуйся, дева мученица Анисия всеблаженная».*

В памет на свети мъченик Филетер († 311 г.)

Веднѣж, когато Диоклетиан пристигнал в Никомидия, му било съобщено за един християнин. Царят веднага изпратил за него, като заповядал да го доведат, и щом го видял, се изумил: светецът бил висок на ръст и твърде красив. Затова Диоклетиан го нарекъл бог, а не човек. И царят му казал:

- Кажи ни, откъде си? Как е името ти? И от какъв произход си?

Светецът отговорил:

- Роден съм и съм възпитан тук, в Никомидия. Син съм на

епарха, по вяра съм християнин и живея с християни.

Като го повикал по-близо до себе си, царят отначало искал да му въздейства с ласкава реч, произнасяйки в същото време хули срещу нашия Господ Иисус Христос. Светецът отстъпил от богохулника и като възвел очите си към небето, рекъл:

- Да се заградят устата на този, който хули моя Христос, бил той цар или някой друг.

И веднага станало земетресение и се чул страшен гръм, така че царят и окръжаващите го се разтреперили. След това Филетер бил хвърлен в разпалена пещ. Но светецът се помолил и пещта се разрушила, огънят угаснал и той излязъл невредим. А царят, под влияние на току-що станалото чудо, като взел под внимание и красотата, и знатността на рода му, му дал свобода да върви където иска.

По-късно, когато в Никомидия царувал Максимиан, светецът отново бил наклеветен пред царя, и отново, като се явил пред царя, изповядал нашия Бог Христос, Творец и Промислител на целия свят. Заради това най-напред почнали да го бият с тояги. В усърдието си мъчителите - изпълнители на наказанието, стигнали до пълно изнемогване, така че сами паднали едва живи на земята, а светецът като че ли не усещал никаква болка, все едно че страдал не той, а някой друг: така го укрепил Христос. После бил окачен и подложен на стъргане. След това го хвърлили на зверовете, за да го разкъсат, но зверовете кротко се умилквали в нозете му. Завели го насила в капището, за да го заставят да се поклони на идолите, но мъченикът възнесъл молитва към Бога и идолите се разрушили и паднали на земята. Тогава царят издал заповед да умъртвят светеца с меч, но ръката на слугата, който вдигнал меча, в същия миг изсъхнала. Същата участ сполетяла и друг изпълнител на царската заповед - веднага щом замахнал над главата на светеца, за да я отсече,

ръката му се парализирала. След това мъченикът бил затворен в тъмница и окован във вериги. И тъй като не проявявал ни най-малка склонност към покорност, царят го осъдил на изгнание в Проконис, закъдето той бил отправен. По пътя извършил немалко чудеса: изгонвал бесове, очиствал прокажени и излекувал всякакви други болести; с една своя дума събарял идоли; докоснал се до великолепно построено идолско капище и то се разпаднало до основите. Всички тези чудесни знамения и особено последното - разрушаването на капището, предразположили мнозина към вяра в Христа, в това число и шестстотинте войници и техния началник, на които било наредено да отведат светеца на заточение.

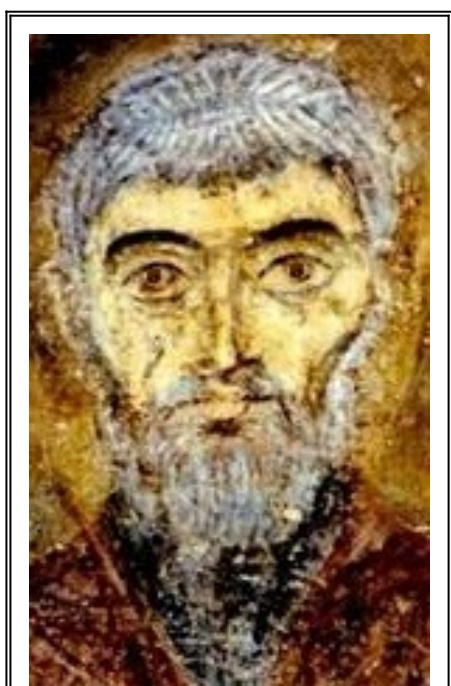
Когато мъченикът и съпровождащата го стража стигнали до Сигрианските страни, където светецът също извършил много чудеса, окръжаващите го казали, че тук наблизо се намира един човек, на име Евиот, християнин, който претърпял от княза много и жестоки страдания за Христа, но останал невредим и върши велики чудеса. Като чул за това, свети Филетер решил да се отбие и да се види с Евиот. В това време ангел Господен се явил на Евиот и му рекъл:

- Излез от килията си и иди на еди-кое си място, за да посрещнеш твоя състрадалец Филетер.

Отшелникът веднага излязъл от килията си и започнал да се спуска от планината, която обитавал. Между това Филетер, по указание на един селянин, отправяйки се към Евиот, започнал да се изкачва по Сигрианската планина заедно с началника и с шестима воители, които били повярвали и се кръстили, и не желаели да се разделят с него. Като изминали неголямо разстояние, те срещнали блажения Евиот, който слизал към тях, и като се поздравили един друг, се изпълнили взаимно с радост. Веселейки се духовно, всички те се изкачили на планината в жилището на свети Евиот и останали заедно

седем дни. И блаженият Филетер заспал със съня, който желяел с любов: преставил се в обичания от него и възлюбилia го Христос Бог, като предал духа си в ръцете Му. Блаженият Евиот го погребал на мястото на обитаването си. След като изминали единайсет дни починали и началникът на конвоя и шестимата воини, които съпровождали светеца, и всички те били погребани близо до мощите на светия мъченик.

В памет на преподобния Зотик Сиротокърмител (IV в.)

*Свещеномъченик Зотик
Сиротокърмител.
Стара стенопис. Киев*

Преподобни Зотик произхождал от знатен и славен род и се родил в град Рим. От млади години изучил цялата светска и духовна мъдрост, в резултат на което първият християнски император, Константин Велики, го приближил до себе си. Когато този благочестив монарх пренесъл столицата на империята от Рим в Константинопол, блаженият Зотик заедно с другите приближени на царя се преселил в този град и бил

почетен тук с магистърски сан. Но скоро, като отхвърлил светската чест и суета, той приел свещенство. Както Авраам отворил къщата си, така и свети Зотик отворил дома си, за да дава подслон и храна на бедните; приемал в странноприемницата лишени от покрив, странници и болни, бил истински баща за вдовиците, немощните и сираците.

По това време в града се увеличили случаите на проказа. За да се прекрати разпространението на болестта, била издадена заповед да се хвърля в морето всеки прокажен. Разпален от божествена любов, блаженият Зотик отишъл при царя и му казал:

- О, царю, дай на твоя раб колкото се може повече злато, за да мога да ти купя хубави бисери и скъпоценни камъни за твоята утвар, тъй като съм много опитен в тези дела.

Царят, обичайки Зотик, наредил да изпълнят молбата му, и този боголюбезен служител на доброто, като взел златото, излязъл от царския дворец с веселие и радост. Той намерил най-добрата употреба за златото: изкупувал от войниците прокажените и ги взимал под своя грижа. Той построил болници за прокажените близо до Константинопол и там ги успокоявал. Така той изразходил цялото злато, дадено му от великия Константин, за прокажените и болните.

Междувременно този благочестив цар умрял и на царския престол встъпил синът му Констанций, който не подражавал на благочестието на баща си: той изпаднал в ариевата ерес и преследвал православните. На свети Зотик също му било съдено да претърпи страдание от него. По донос на злобни хора, които му разказали как Зотик е взел от баща му злато за покупка на скъпоценни камъни, царят повикал Зотик и му казал:

- Пригответе ли бисерите и другите скъпоценни камъни за

нашата утвар, за покупката на които ти взе от нашия баща толкова злато?

Свети Зотик отговорил:

- Царю, пригответи кораб и ще ти покажа такова богатство, каквото по-рано не си имал.

После, като преминал заедно с царя на другия бряг на Босфора, той го повел към болниците и като показал прокажените и болните, рекъл:

- Ето, царю, прекрасните камъни и блестящите бисери, които придобих за твоето спасение с немалък труд и на висока цена.

Царят се разгневил на светеца и заповядал да го привържат към диви мулета и да ги подгонят през поля и пътища. Влачен от мулетата по камъните, преподобният изпитвал тежки мъки. Всичките му членове били изранени от острите камъни. А когато след това мулетата бързо се спуснали от планината, самите му кости се натрошили и той предал душата си в ръцете на Господа. На мястото, където починал, бликнал извор с чиста и сладка вода, и с тази вода се изцелявали всякакви болести за прослава на Божия угодник, за слава и чест на Единия в Троица Бог, от всички славен и покланяем во веки. Амин.

Кондак священномученика Зотика

глас 2

За любовь Христову, преподобне, нищия возлюбив,/ и сих удоволил еси,/ и Небесное богатство ныне восприял еси, Зотике пребогате. Сего ради вси тя почитаем,/ совершающе память твою.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}